

på sitt arbete. Alltjemt är han i b. Det är då en fastig b. på dig; kan du icke vänta litet? Det skedde i b-n. — *Syn. Se Hastighet, Ifter.*

BRÅDSKA, v. n. 1. (om person) Hafva brådt, göra sig brådt. *Han b-r allt för mycket. B. med en sak. B. på', påskynda, t. ex.: B. på med något.* — *Syn. Se Hasta.* — 2) (om sak) Fordra mycken skyndsamhet. *Skörden b-r.* Brukas isynnerhet ofta impersonelt, t. ex.: *Det b-r ej med, med den saken, med att göra det.* — *Syn. Hasta, Skynda.*

BRÅDSKANDE, n. 4. Se *Brådska* (helst i hem. 5). — *Adj. p. 1.* Som fordrar brådska, skyndsamhet. *Ell b. göromål. En b. affär. Det är icke så b. dermed.* — *Syn. Bråd.*

BRÅDSKILNAD, brådski llnad, f. 5. (äfv. *Brådskilnad*) (lagt.) *I b.*, adverbialt uttryck, som betyder: till följe af tillfälligtvis uppkommen tvist eller slagsmål, och utan överläggning. Nästan liktydigt med det gamla uttrycket: Af hastigo mode. *Dråp i b.*

BRÅDSPEL, se *Bråspel*.

BRÅDSTUPA, f. 4. Ett brant stupande ställe. — *Syn. Se Brant.*

BRÅDSTÖRT, adv. (sammandraget af *Brådstörtadt*) Med alltför stor brådska, öfveriladt. Brukas mindre ofta.

BRÅDSTÖRTA, v. a. 1. Plötsligt, utan förberedelse störta, kasta. Brukas mest i fig. bem., helst reflexivt, t. ex.: *B. en nation i krigets elände. B. sig i förderfvet.* — V. n. Brådska alltför mycket, handla med brådskande häftighet, öfveriladt. *Det går icke an att b. med den saken.* — *Syn. Se Hasta.* — *Brådstörtande*, n. 4. o. *Brådstörtning*, f. 2.

BRÅDSTÖRTAD, a. 2. Som sker eller skett med alltför mycken brådska. *En b. flykt.*

BRÅDSTÖRTANDE, a. p. 4. Som brådskar alltför mycket, öfveriladt. *En b. ifter.*

BRÅDT, adv. Snart. *Det sker icke så b., icke ännu så b. Det kommer icke så b. på.* — *Syn. Se Snart.*

BRÅDÄRTER, f. 3. pl. Ett slags arter, som blifva ovanligt tidigt mogna.

BRÅDÖD, a. 2. Säges om den, som dör helt hastigt, utan föregående sjukdom. — S. m. 2. Plötsligt inträffande, oförmodad död. [Bråddöd.]

BRÅGON, n. 5. (bot.) Se *Brakved*.

BRÅK, n. 5. 4) (utan plur.) Oreda af flera särskilda saker, göromål, som äro svåra att utreda, komma till rätta med, som förorsaka hufvudbry. *Handel har mycket b. med sig. Det är mycket b. med att bygga. Öfvergif affärslivets b. och sätt dig i lugn.* — Bildar några sammansättningar, såsom: Affärsbråk, Hushållsbråk, Flyttningsbråk, m. fl. — 2) (utan plur.) Hufvudbry i förening med besvär och möda. *Det är ett fastigt b. med det här arbetet. Göra sig mycket b. med en sak. Göra sig onödigt b. Gör dig ej så mycket b. Han har så mycket b. för sig*, han befattar sig med så många saker, som medföra besvär och hufvudbry. — *Syn. Hufvudbry, Besvär, Möda.* — 3) (utan plur.) Tvist, split, krängel. *Det är en kränglig menniska; man måste jemt hafva b. med honom.* — 4) (räknek.); har i denna bem. plur.) En eller flera delar af ett helt, som är deladt i ett visst antal lika stora delar, t. ex. $\frac{1}{8}$, $\frac{2}{15}$, o. s. v. *Räkna i b.*

BRÅKA, f. 4. Verktyg, hvarmed lin, hampa eller ler bråkas. Se *Lin-, Hamp-, Lerbråka*.

BRÅKA, v. a. 1. 4) *B. lin, hampa*, medelst lin- eller hampbråkan (se dessa ord) afsöndra trä-

ämnet ur lin eller hampa. *B. ler*, älta, bruka ler. — *B. sönder*, se *Sönderbråka*. — 2) (fig.) *B. sitt hufvud*, göra sig hufvudbry, t. ex.: *Hvad är det världt att b. sitt hufvud med ett sådant lappri!* — V. n. (fig.) 4) Göra sig mycket hufvudbry, besvär och möda. *Hvad han b-r! B. med något.* — 2) Gråla, tråta; idkeligen tala om ett och samma, om saker som förorsaka hufvudbry. *Tyst nu! b. icke mer om den saken. B. icke så mycket med honom om det der, han blir alldeles förbryllad.*

BRÅKANDE, n. 4. Handlingen, då man bråkar (för v. a. 1. o. v. n. begge bem.).

BRÅKARE, m. 3. (fam. föga brukl.) En, som bråkar (v. n.) mycket, gör sig mycket bråk, har mycket bråk för sig.

BRÅKENHJELM, m. 2. (fam. skämtv.) Bråkig menniska. — *Syn. Se Grålmakare.*

BRÅKIG, a. 2. 1) (om sak) Som medför bråk. *Ell b-t arbete. En b. affär. Ell b-t lif.* — 2) (om person) Som mycket bråkar (v. n.). *En b. menniska.*

BRÅKNING, f. 2. Förrättningen, då man bråkar (lin, hampa, ler). — *Syn. (för ler) Ältning.*

BRÅKRÄKNING, f. 2. (räknek.) 1) Räkande med bråk. — 2) Konsten, sättet att så räkna.

BRÅKSAM, a. 2. Se *Bråkig*.

BRÅKTAL, n. 5. Räknetal, som består af bråk.

BRÅNAD, f. 3. (af *Brinna*) Häftigt begär efter samlag, parning. Brukas både om människor och djur. — *Syn. (för människor) Kättja; (för djur) Brunst.* — 2) (med.) Se *Inflammation*.

BRÅNE, m. 2. sing. Inflammerad svulst hos hästar.

BRÅS, v. d. 2. (Impf. *Bråddes*. Sup. *Bråtts*) I afseende på kropps- eller själsförmögenheter likna föräldrar eller någon af släkten i uppstigande linie. *Han b. på fadern, på modern, på farfar, farmor, farbror, etc. Han b. på modern i girighet. B. på släkten. Det b. på (på') honom*, det är en ärd böjelse, egenskap &c. hos honom. Jfr *Påbrå*.

BRÅSKILNAD, se *Brådskilnad*.

BRÅSPEL, n. 5. (på handelsfartyg) En emellan två stora betingar för om fockmasten horisontelt hvilande åttkantig vals, hvarpå ankartåget uppvindas, när man vill lyfta ankar.

BRÅTE, m. 2. pl. *bråtar*. (af *Bryta*) 1) (egentl.) Stor sammanförd hög af fälld skog. *Fordom, i krig, fälldes b-tar i skogarna, för att hindra fiendens framsteg.* — 2) Uppkastad hög af sämre virke, såsom grenar, rötter, m. m. — 3) (fig. fam.) Samling, massa, hög af hvarjehanda saker, vanligtvis af mindre värde. *Jag lemnade från mig hela b-n. Der har du hela b-n. Hvilken b. af saker!* — Man säger äfven: *En stor b. folk, b. med folk*, en stor samling af olika slags människor. — *Syn. Massa, Hög, Röra, Smörja, Mörja, Tutt, Kodilj, Skräp.*

BRÅTTAS, se *Brottas*.

BRÅCK, n. 5. 4) Se *Bräcka*, f. — 2) Se *Brèche*.

BRÅCKA, f. 4. Ställe, der något blifvit bräckt. Säges isynnerhet om sköra saker, såsom lerkärl, m. m. d. *Krukan har fått en b.* — *Syn. Spricka, Remna.* — 2) *B. i jern*, ställe, der sammanhanget emellan jernets fibrer blifvit upphäfdt.

BRÅCKA, f. 4. (mineral.) En slags mycket hård bergart.

BRÅCKA, v. a. 2. I. 4) Genom inre inverkan (brytning, stöt, slag, tryckning, o. s. v.) förorsaka, att sammanhanget emellan delarna af en sak på